

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**SÜÜT
MİSİRİM
VAAR!**

**2020
YAZ ÖZEL
SAYISI
NO:2**

NEYİM VAR BENİM?

Nice insan,
ağrılar ve öleceğine
dair kaygılar içinde
acile gitmiş, gerekli
tetkiklerin
ardından o gün
ölmeyeceği ima
edilerek eve geri
gönderilmiştir.

Gerçekten de eve gönderilen insanların büyük bir çoğunluğunun ölmediği ve üstelik ertesi sabah işe gittiği görülmüştür. Tıp bazen bir ima bilimidir, insana olan saygısı dolayısıyla, kalkıp gece yarıları acile kadar gelen bir insana, “Hiçbir şeyin yok, hadi eve git!” demez. İşte bu yüzden tıp, red cevabını sözel değil kas gevşetici, ağrı kesici, gaz giderici türü formlarda verir. Mesela acillerde sabaha karşı yazılan “miyorelaksanlar”, Türkçeye tam anlamıyla, “*aslında bir bok yok sende, ama şimdi sen ilgilenmediler dersin, en iyisi al şu kas gevşeticiyi sabah akşam iç...* Tabi tabi tok karnına iç” olarak çevrilebilir. Ne olursa olsun hiçbir insan sabaha karşı gittiği acilden eli boş gönderilmeyi kabullenemez. Acillik insan, “kuruntu” değil “hastalık” damgası yemeyi bekler. Bu, bir tür varoluş sorunudur.

Ölümcül ağrılar gaz kaynaklı bile olsa, tedavi gaz çıkarma yoluyla değil en azından bir spazm gidericiyle sağlanmalıdır. Modern insanın “yellenmeyi deneyin” tavsiyesi yerine, “günde iki defa Spasmomen” almaya hakkı vardır.

Kalp krizi geçirdiğime emindim. Göğsüme bir fil oturmuştu, ellerim ayaklarım uyuşuyordu, bayılmak üzere olduğumu hissediyordum. Ayağa kalkmaya korkuyordum. Ayağa kalkarsam daha hastaneye ulaşmadan öleceğimi düşünüyordum. Kalbimin ritmi telaşımı, telaşım kalbimin ritmini artırıyordu. Paradoks içinde ölecektim. Yattığım yerden torunlarıma son sözlerimi mırıldanmadan, gencecik yaşımda, tek başıma, öğlen sıcağında ölecektim. Fakat bir türlü olmadı, bunca sağlam belirtiyeye rağmen bir türlü ölemedim. Nihayet, kısmen rahatladığım bir anda ayaklanmayı başardım. Asansörü beklerken fil geri geldi, bu sefer arkadaşlarını da çağırması gibiydi, kalbim sanki bedenimin dışındaymış gibi dakikada yaklaşık 400 kere atmaya başladı. Kurtulma ümidiyle ayaklanmıştım, ama maalesef asansör beklerken ölüyordum. Evde değil, hastane yollarında değil, ambulans görkemiyle değil, bir asansörde ölecektim. Beşinci kattan zemine doğru, dikey bir kabinde, kalbimin çırpınına bakılırsa ikinci kat civarında ruhumu teslim edecektim. Zeminde kapı açıldığında, asansörü bekleyen bir kadının tepkisi ölümünden yeryüzüne dağılan ilk çığlık olacaktı. “Yapacak bir şey kalmamış” diyeceklerdi, “sağlık görevlileri olay yerine vardığında çoktan ölmüş.” Normal ölenlerin aksine ruhu aşağıdan yukarıya değil, asansör yüzünden yukarıdan aşağı yolculuk

etmiş. Ters bir insandı zaten rahmetli.

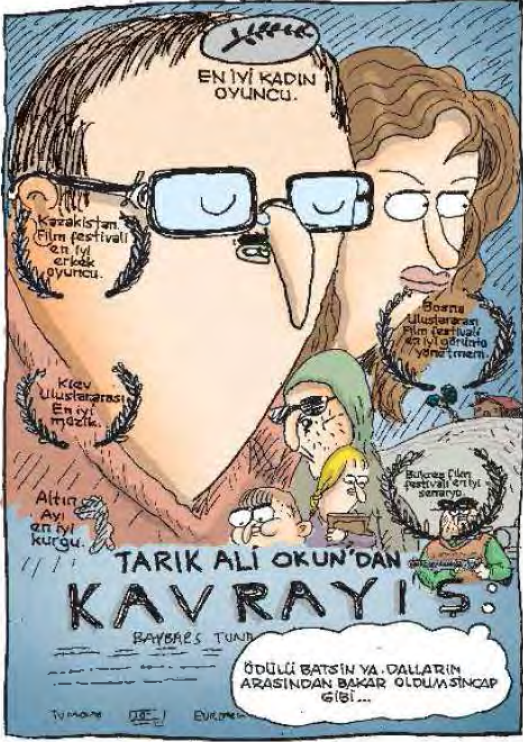
Yolum kısaydı. Apartmanın tam karşısında bir hastane olduğundan kendi kendimin ambulansı olma şansım vardı. Soğuk terler eşliğinde kalbimi tutarak girdim acilden içeri. Derdimi anlatamadan yığılıp kalırsam en azından elimle tuttuğum yerin doktorlara yol göstereceğini düşünüyordum. Karşılama görkemli oldu. Sağ olsunlar bütün profesyonelliklerine rağmen telaş etti çalışanlar, beni hayata bağlamak için seferber oldular. Fakat şaşırtıcı bir biçimde bana gösterilen ilgi hızla azaldı. Tansiyonumu ölçüp ardından EKG’mi çeken hemşirenin yüzüne manalı bir tebessüm yayıldı. Ölmek üzere olduğum dakikalarda, “Biraz rahatlamaya çalışın, birazdan doktor gelecek” diyordu hemşire.

“Birazdan” benim için çok geçti. Çünkü ben birazdan ölecektim. Hesaplarıma göre, doktor geldiğinde ben çoktan gitmiş olacaktım. Ah doktor! Birazdan elektroşok cihazını hazırlamaları için hemşirelere bağıracaksın. Şoku yiyen bedenim hayata geri dönmek arzusuyla bir umut zıplayacak. Kalbim geri dönmemekte ısrar ettikçe şiddeti artıracak, beni daha çok zıplatacaksın. Ben sana bir şey demiyorum doktor, sen yine ver şokunu, istediğin kadar

zıplat
şu zavallı kulunu, rutin meslek hayatında bir heyecandır bu, ama ne yazık ki olmayacak. Sen “Grey’s Anatomy” tadı yaşayacaksın, ama ben, düşük prodüksiyon eşliğinde ikinci namazını müteakip “Doktorlar” dizisinden ıskartaya ayrılacağım. EKG sonucuma bakan doktorun yüzüne de tıpkı hemşire gibi manalı bir tebessüm

yayıldı. Ortam ölünemeyecek kadar rahattı. Doktor bir süre dinlenmemi salık vererek odadan ayrıldığında, buraya girerken yaşattığım telaştan eser

KATILDIĞI TÜM ULUSLARARASI
FESTİVALLERDEN ÖDÜLE DÖNEN
BİR BAŞYAPIT

uğur gürsoy

Kara Bela

Z kuşağının bol bol övüldüğü, övmeyenlerin ise “Ben Z kuşağını tanıyorum oradan bir bok çıkmaz,” diye bas bas bağırduğu bir hafta geçirdik. Bir önceki sayıya baktığımızda diğer sayfalarda insanlar eşini, çocuğunu ya da yaşını başını anlatırken, ben öğrenci evi ve ev arkadaşları hikayesi yazmışım. Bu durum, etrafı çoluklu çocuklu beyaz saçlı veya saçsız yazarlarla sarılı köşemde gençliğe dair bir şeyler söyleme sorumluluğu hissettirdi. Sıkça sorulan bir soruyla başlayalım: Gençlik nereye gidiyor? Böyle sorulunca koca bir kütleden bahsediliyormuş gibi oluyor. Dershanelerden çıkan kalabalık bir genç grubu geliyor gözümün önüne. Dev bir dershane çıkışı. Gençlik dev dershanelerden çıkıyor, Starbucks’a gidiyor, tavuk döner yemeye gidiyor, internet kafeye gidiyor, gençlik olaysız dağılıyor. Gençlik eve gidiyor, oyun oynuyor, oynarken video çekiyor. Gençlik video izliyor, seviyorsa paylaşıyor sevmiyorsa sövüyor. Gençlik bunları yaparken tarayıcısında birçok sekme açıyor, bir yandan mesajlaşıyor bir yandan fotoğraf çekiyor. Belli ki gençlik odaklanma sorunu çekiyor, bu hafta sonu dev dershanelerin düzenlediği konsantrasyon kampına (talihsiz bir isim ama afişler çoktan basılmış) gidiyor.

Gençliğe dair aktarabileceklerim bu kadar, gerisi eskisiyle aynı. O yüzden yine evimden ve ev arkadaşlarımdan bahsedeceğim. Evimiz birbirinden bağımsız dört erkekten oluşuyor. Böyle deyince gözünüzde mühendislik ortamı canlanabilir ama hiç kettle’da makarna pişirilmedi, uyandırma şakaları yapılmadı ya da ortalığı bok götürmedi. Dört kişinin de bütün gün evde kaldığı karantina döneminde yaşanan tartışmaları büyüklüklerine göre sıralarsam ilk sıraya hep beraber takip ettiğimiz bir komedi dizisinin bir bölümünü ev ahalisinden biri eksikken izlememizi koyarım. Listenin gerisi sağlıklı olmasına rağmen inatla şekerli Cola alınması, evin beyaz yakalı uyurken sabaha karşı dörtte mutfakta gitar çalınıp Queen söylenmesi (belirtmem gerekir ki yüksek desibel kadar grup tercihi de bu kavgada önemli bir faktör.Y kuşağı da böyle şeyleri namus meselesi yaparak büyüdü), imzalı tenis topunun balkondan aşağı düşürülmesi diye devam ediyor. Evde hiçbir mehzuda para hesabı yapılmıyor her şey ortak. Dışarı çıkarken bez çanta kullanacak kadar pro-feminist olduğumuz için alfa denilen insanlara atfedilen bütün davranışlar hoşnutsuzlukla karşılanıyor. Bağırarak, küfretmek, yönlendirmek, bozulan bir şeyi tamir etmek gibi...

Her ütopyanın bir sonu vardır. Böyle huzur ve sevgi dolu bir hayat yaşayan evimize iki gün önce bir bela girdi, kara bela: Komşumuzdan ödünç alınan PlayStation. *Bir Uzun Yolculuğu* filmi izleyenler bilir, giriş sahnesinde tasarımı PlayStation’a benzeyen siyah uzun bir taş vardır. Bu alet de aynı o taş gibi bizi maymun etti. En uygun, en iyi niyetli insanı bile bir saat içinde testosteron ve hırs bombasına çevirebilecek bir gücü var. Oynamaya başlar başlamaz, vücudum lise yıllarında internet kafelerde ettiğim küfürleri hatırladı. Kas hafızası deniyor buna galiba. Basit hırslarımdan kurtuldum, olgunlaştım, küfretmeyi bıraktım diye düşünürken aslında hiçbir şeyin değişmediğini fark etmek, hem de bu gerçekle kendi yönlendirdiğim üç boyutlu futbolcuya “hay senin atacağın şutu da seni de s.keyim” diye bağırırken yüzleşmek onur kırıcı. Şimdiye dek entelektüel sohbetlerin, hevesle oynanan kutu oyunlarının ve sanatsal filmlerin mekânı olan salonumuzda artık futbol ve basketbol emekçileri isim-soy isim vererek aşağılanıyor, evin üyeleri birbirlerine laflar sokup sessizliklere gömülüyor.

Erkeklerdeki bu ani hormon değişimine Ankaralı tiyatrocuların, adam ekşiyi sebebiyle beni de çağırdıkları bir halı saha maçında da şahit olmuştum. Yarı-profesyonel tiyatro oyunları yapan güzel ruhlu adamlar o fosforlu yeşilli-turunculu formaları üstlerine geçirdikten sonra bambaşka insanlara dönüştüler. Son dakika gelmeyen adamı arayıp ana avrat sövmeler, maç boyunca her harekete bağırarak tepki vermeler. Devlet Tiyatrolarında Harpa- gon’u oynayan 3 numara, topu her ayağıma aldığımda “Deniz buraya!” diye bağırarak beni geriyor. Bir Delinin Hatıra Defteri’nde 7. Derece memur olmaktan yakınan Poprişçin diyaframının sınırlarını zorlayarak bağırıyor, “Beyler defans!” Stadyumda olsak muhtemelen en arkadaki seyirci bile duyardı. Vanya Dayı, Hamlet’i azarlıyor topu ayağında tutamadığı için. Avangart bir Brecht uyarlaması için gecesini gündüzünü vermiş olmasıyla tanıdığım 10 numara hiç defansa koşmuyor, top ayağına gelince pas atmıyor. Yapılan fauller abartıldıkça abartılıyor, sık sık “Faulse faul de” gibi replikler tekrar

Nerde o eski bayramlar

Eski zamanların daha iyi olup olmadığı tartışması insanlık tarihi kadar eski ve şaşırtıcı olmayacak şekilde hemen her zaman yeni

zamanlar daha iyi. Tabii dönemsel iniş çıkışları dikkate almazsak. Zira örneğin tarihçilerin kutbu Eric Hobsbawm'ın da dile getirdiği gibi yirminci yüzyılın vahşeti on dokuzuncu yüzyıl için hayli beklenmediktir.

Yani evet, genelde geçmişe göre daha uzun, daha müreffeh ve daha güvenli yaşıyoruz. Fantastik filmler izleyip ortaçağ ya da distopya filmleri izleyip “postakopalyptik” dünyada yaşayabileceğini düşünenler var ama hiçbirimiz böyle ortamlarda birkaç günden fazla hayatta kalamayız. Hepinizi tek tek tanımıyorum ama siz mizah dergisi okuyan, biz mizah dergisinde çalışan insanlarız; gözünüzü seveyim, baltayla kafa kesilen ortamda nasıl hayatta kalabiliriz? Yerler bizi yerler. İzlemeyin zaten şöyle abuk subuk filmler. Ben mesela Necati Bilgiç'in oynamadığı bir filmi izlemek istemem. Bir filmde Necati Bilgiç varsa iyi filmidir.

Tabii bu eski zamanlar güzeldi/ asıl yeni zamanlar süper tartışması daha çok yakın yıllar için yapılır ve kuşak çatışması olarak değerlendirilebilir. Yalnız tartışmanın tarafları illa kendi kuşaklarından yana olmazlar: Mesela, Sultanahmet Rock ortamlarında, en erken

75 doğumlu ama “70'lerden sonra müzik bitti,” diye gezen ve sadece 60'lar müziği dinleyen insanlar vardı. The Doors, Janis Joplin, Jimi Hendrix dinler, Sultanahmet'in eski zamanlarını yâdederdiler. Gerçekten 60'larda da Sultanahmet'te takılmış, hâlâ bir yere gitmemiş abiler de olurdu. (Ablalar olmazdı, kadınlar böyle kerizlikler yapmaz) “Geçmiş” diye özlenen şey genelde özleyenlerin bizzat kendi gençlikleridir ama hiç yaşamadığı yılları özleyenler de yok değildir.

Ne dedik; eski zamanların daha iyi olduğu iddiası bazen de hiç yabana atılabilir bir iddia değildir. Berlin'de Birinci Dünya Savaşı sonrasını **patlat bir şarkı, koy bir kadeh, içiyoruz yine bu gece** şeklinde yaşamış adama 1939'da “**Sana öyle geliyor abi, o zamanlarda ne kötü işler oluyordu**” diyemezsiniz. Hele bir kaç yıl sonra aynı adam toplama kampına gönderilirken “**Abi 20'ler 30'lar da iyi değildi, seninki gençlik nostaljisi,**” dersiniz gerçekten hoş olmaz. Ha yine Berlin'de 1970'te “**Abi eskiden duvar yoktu, 40'lar süperdi,**” diyen adamın suratına yumruğu indirmekte hiç tereddüt etmeyin. Çok iriyse başka birine durumu anlatıp oradan hiç beklemeden uzayın.

İçinde bulunduğumuz günlerde, olumsuz bir durum yaşandığında, Seyfi Dursonoğlu'nun ölümüyle mesela genel bir hayıflanmayla 90'lar yâdediliyor. Tabii itirazsız olmaz, birileri de sanki ülkece 2010 doğumluymuşuz gibi 90'ların aslında ne kadar kötü olduğundan bahsetmeden edemiyor ve çoğu utancından itiraf edemese de gizliden gizliye bu karşılaştırmada 90'ların daha kötü yıllar olduğunu ima ediyorlar.

90'lar karanlık yıllardı. Peki 2010-2020 arası karanlık olaylar yok mu? İşte bu soruya net cevap vermenin güçlüğü bu iki dönem arasındaki farkı gösteriyor. Zira o dönem yaşananları Türkiye'nin hemen bütün televizyonlarından ve gazetelerinden öğreniyorduk, büyük gazetelerin yayınlamadığı haberler bile yüz binlerce satan dergilerde gazetelerde yer buluyordu. Bugün ise ancak Suruç Katliamı ya da Gar Katliamı gibi görmezden gelinmesi imkansız karanlıklar yansıyor ekranlara. Neyse ki gar katliamında, Suruç'ta öldürülen insanlara “Bu ne ki, asıl 90'lar daha feciydi” diyecek kadar yüz­süz kimse çıkmadı, o da bir şeydir.

Msela Türkiye'nin en çok izlenen programlarından, prime time'da yayınlanan Bir Demet Tiyatro'da Yılmaz Erdoğan, gözaltında işkenceyi, Manisalı gençlerin tutuklanmasını, yargısız infazları ve hatta yargısız infazlar sırasında infaza alkış tutan vatandaşları bile çatır çatır eleştiriyor; işçi eylemlerini, dönemin iktidarındaki yolsuzlukları, fırıldaklıkları gündeme getiriyordu. Bugün bunların yarısını yapmaya yeltenseniz kanalı beş gün kapatıyor, ısrar ederseniz fişini çekiyorlar.

Bunları 90'ların karanlık yıllarında, o karanlıktan çekmiş, o karanlıktan çok yakınmış, o karanlıktan usanmış bir insan olarak yazıyorum. Yani 90'ları o zamanlar genç olduğum için güzel hatırladığımdan falan değil, sadece o zamanlar yaşadığımız kepezelikleri bırakın haber programlarını sit-com'larda bile izleyebildiğimiz için bugünden daha iyi bulabilirim. Dahası var, ama yerimiz dar.

Hayatımın bir noktasında kendimi erkeklerden oluşan amansız bir çemberin ortasında bulmuştum. On üç ya da on dört yaşlarındaydım, babamın marketinde gelen kamyonlardan mal indirme ve giden kamyonlara mal yükleme görevine atanmıştım. Görev tanımım basitti: Ergenlik denizine ürkekçe ayaklarını sokan, suyun sıcaklığını test eden vücudumun kaldırılabildiği kadar koliyi kamyonlardan dükkana, dükkanlardan kamyonlara, kısacası olduğu yerden olması gerektiği yerlere taşıyacaktım. Amansız ve vefasız bir görev-di. Asla durmuyor, teşekkür beklemiyor, teşekkür edecek bir şey bulamıyordum. Vücudumun daha fazla koliyi kaldırarak hali kalmadığında, yine erkekler tarafından ekmek arası köfte ile hayata döndürülüyordum. Köfte ekmek de, kuşkusuz, erkekti... Yavaşladığımda, tökezlediğimde ya da yorgunluktan hava kaçıran şişme yatak gibi sesler çıkarmaya başladığımda babam (erkek) beni şu sözlerle kamçıliyordu: Senin dünya üzerinde kütle olarak kapladığın alana yazıklar olsun. Saim dayına bir bak. Saim dayın yetmiş yaşında, koli taşımaktan ellerindeki kemikler lego gibi oldu, ancak şikayet etmiyor, durmuyor, yorulmuyor... Gelecekte koli taşımak için geçmişe gönderilmiş yarı insan, yarı makine gibi bir şey. Yarı insan yarı makine olunca ne diyorlardı ona, onun bir adı vardı?

Terminatör! Diye bağırdım incecik sesimle, bağtırmaya hiç niyetim yokken. Sesimin ne tonuna, ne de seviyesine söz geçiremiyordum. Tek isteğim babamın varlığını onayladığını hissetmekti. Sanki insan olarak varoluşa başvurmuştum; fakat aylar, yıllar geçmesine rağmen olumlu ya da olumsuz bir dönüş alamamıştım. Babam yokuş yapıyordu. İşim babamın bir soğuk damgasına, bir imzasına bakıyordu fakat o beni devamlı “şuyun eksik, buyun noksan” diye öteliyordu. Belki eksik olan belge terminatördü. Terminatörü biliyor olmam bana varoluşun kapılarını açacaktı. Bu sefer babamın makam masasına koyduğum klasör dolgun ve eksiksiz gözüktü gözüme. İşte koli taşıdığıma dair koliler (arkamda, dizili), işte annemden olumlu bir referans mektubu (benim oğluşum bir tanedir, diğer çocukların ise bir tane olmadığı, aksine it gibi serseri gibi insanlar olduğu görmesini bilen gözler için apaçık ortadadır. Gereğinin yapılmasını arz ederim), bisikletimin eski ve vitessiz bir bisiklet olmasına ve diğer bütün çocukların vitesli bisiklete geçiş yapmış olmasına rağmen benim yeni bisiklet istemiyor, bu konuda olgun ve makul davranıyor olmam gerçeği (klasör dolu gözüksün diye alakalı alakasız bazı belgeleri doldurmuş olabilirim, lazım değilse zaten kenara ayırırlar), işte terminatörün önlü arkalı (yarısı insan yarısı makine olduğu için) kimlik fotokopisi. At artık imzayı vicdansız tiran! Şu avucumun teriyle ıslanmış, yumuşamış klasörün haline acı... Şu koli kokusuyla rengi sararmış, yaz güneşi altında kuruyup büzüşmüş ruhumu merhamet göster de bas imzayı. Bas ki, yaşam başlasın benim için. Gerçi ne yapacaksam yaşamla bu yaşımda? En fazla babanemlerle birlikte Yalova’daki berbat yazlığa giderim. İnsan yine de insanlığa heves ediyor.

Terminatör hiç insanlığa heves etmiş miydi? Ve terminatör erkek miydi? Erkek vücuduna hapsolmuş bir robottu ve kendini insanların dedikodu, riyakarlık, iki yüzlülük ve kıymet bilmezlik dolu dünyasında anlaşılmaz bir toprak meselesinin ortasında bulmuştu. Biri bir şey diyordu, diğer başka bir şey. Benim izlediğim filmde çareyi kendini sıcak lavlara sokarak yok etmekte bulmuştu. Kaplıcalara gitsem, kendimi bin derece sulara soksam biraz rahatlayacağım düşüncesi duhul etmişti elektronik beyninde.

Belki biz de, boşalttığımız bir kamyonun kasasına doluşup bir kaplıcaya gitsek, etlerimizi çözdürecek sıcaklıklarda sulara girsek, sonra aniden serin su, sonra buhar banyosu, sonra hafif bir öğle yemeği...

Terminatör, merminatör! Diye bağırdı babam. Merminatör kelimesi beni bir an için bayıltacak gibi oldu ama kendimi toparladım. Zayıflık göstermek istemiyordum. “Terminatör gelsin, Saim Dayının yaptığı işin yarısını yapamaz, Saim Dayın eski güreşçi iki dakikada harcar onu burada” diye bambaşka bir boyuta taşıdı tartışmayı. Saim Dayı sırtında elli kiloluk un çuvalı olduğu halde “kafasını kopartırım onun” diye onayladı bu önermeyi. Saim Da-

yı’nın şakası yoktu. Normalde sakın yaradılışlı, pek konuşmayan bu adam terminatörün gelip dükkanın ortasında bize hava basacağı düşüncesiyle sinirlenmişti. Bir başkası -un çuvalarını getiren kamyonun şoförü- “robota su atacaksın, elektroniğe su girdi mi oksidasyon yapar, ondan sonra da makineyi at gitsin, bi

KALT

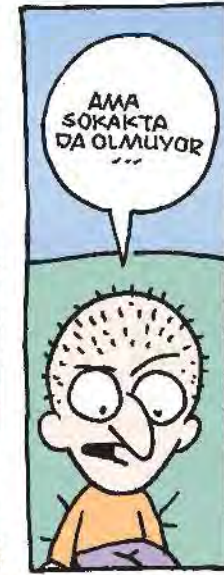
Editörden

Yeryüzünün tüm bölgelerinde irili ufaklı birçok erkek vardır ve şahsen tanıdıklarımı dışında bu kadar erkeğin nereden geldiği bilinmemektedir. Bilmemek, bilememek insan olan için çıldırtıcı bir şeydir. Üstelik erkekler tek bir formda da değil, çeşit çeşit, renk renk birçok türde ve yapıda zuhur etmektedirler: Hayvan, bitki, heykel, kavram, tekel bayı... Soluduğumuz havada, yediğimiz et dönerde bile erkek zerreleri bulunur. Bu düşününce çıldırtıcı bir şeydir. Bu sayfalarda erkeklere dair kan dondurucu yaşanmış hikayeler ve akıl almaz gerçekler bulacaksınız. KALT'ın “Erkekler” dosyasına hoş geldiniz. Girenken tüm umutlarınızı girişte bırakın.

Not: Dosyada Erman Çağlar'ın da yazısı vardı ancak sayfaya sığmadı. Sığdırmaya çalıştık ama yan yana o kadar yazı gelince resmi gazete gibi oldu. Öyle bir şeyi de kimse, kimse için istemez. Özellikle biz, özellikle sizler için.

çok top var bizim, dedem antrenör. Bir kaç kez kaynaşmaya çalıştılar bizi ama beceremedik. Ben kapının önünde tebeşirle yerleri boyuyorum, tam o sırada Cemile teyze geliyor, bizim üst komşu. “Sen neden burada tek başınasın çocuğum?” diyor, “Ben futbol oynamam ki” diyorum. “Olsun canım kaleye geçersen en kötü olmaz ki öyle koş sen de arkadaşlarınla oynar.” diyor. Top oynayanlardan birinin de annesi aynı zamanda Cemile teyze. Aralarına ayarsızca koşuyorum “Sey ben de oynayabilir miyim?” diyorum. Takımlar eşit olduğu için beni kibarca reddediyorlar. Makul. O akşam düşünüyorum sonra oynadıkları plastik topun dandikliği geliyor aklıma. Ertesi gün bizim evden kral gibi top alıp sahalara iniyorum. Tahmin ettiğimden çok daha fazla süksa yapıyor bu hareket. Önce orta sahaya, sonra defansa, en son da kaleye aliyorlar. Fakat top oynamak sandığımdan çok daha zor. Hakimiyet kuramıyorum. Oynadığım takıma sadece zarar sağlıyorum. Bu yüzden sadece dedemin topunun hatıranı oyunda kalabiliyorum. Beni en son 2. kaleci yapıyorlar, 2. kaleci olmak keyifli, top çok uzağa kaçarsa beni yolluyorlar. Ben kalenin yanında çiçek yolar-ken bi eleman elinde benimkine benzeyen ortalama bir topla geliyor. Sıçtı. Adamı omuzlarına alıyor, bana siktiri çekiyorlar. Makul. Koltuğumun altında topla kapının önüne dönerken Cemile teyzem beni görüyor: “Senin ne işin var burda be çocuğum yine!” Canım Cemile teyzem. Hemen ispiyonluyorum ağlayarak “Biri top getirdi benimki gibi, ben oynayamam ki diye beni çıkardılar. Cemile teyze.” “Gel bakayım sen benimle” diyor kolumdan tutup. “Niye almıyorsunöz bakımın siz bu çocuğu da oyuna, patlatırım valla o topu, bir daha duymayacağım aynı mahallenin çocuklarınsız siz.” Bu konuşma beni tekrar oyuna sokuyor ama insanların tadını kaçırma birri olarak orada bulunmak eğlenceli değil. Buna bir çözüm bulmalıyım.

Bahçeye bir arabanın bagajından dev bir paket iniyor. Bana bir kamyon alınmış. Doğum günüm ama ben kamyon değil vinç istiyordum. Kendimi bahçeden dışarı atıyorum ve ağlayıp koşarken dolunayı görüyorum. Babam beni yakalıyor. Ayda ilk defa o gün dikkat ediyorum babamın kucakğında. Havada yanan bir gezegen. Babama “Bu ne?” diyorum, “Aydede” diyor: “İyi midir o?” diyorum, “İyidir geceleri korkarsan onunla konuşabilirsin” diyor. O gece Allahbaba varsa bu da onun bab

"Elmaları insanlardan daha iyi çiziyorum çünkü onlar poz verirken kıpırdamıyorlar!"
-Cezanne

BEBE KAFKA

* Uzunlu olsa n'olur, olmasa bane ne! Daha güzel yurdumun şahane insanına doymadım ki ben, uzunlu kovalıyayım? Peruluva, Çin'e, Fin'e girmiyorum bile...

* Ziyade konuşup pek çok şey anlatan ve fakat aktardığı olayları net bir finale bağlayamayan kişiye "muhabbet zalimi" desek yeridir. Bu kifayetsiz anlatıcılar, genellikle kendileriyle ilgili, başkasının pek gılrında olmayan hadiseler aktararak, sessizce düşünseler olur şeylere her nedense anekdot muamelesi yaparak insanı sohbetten soğuturlar. Final bekleyip de finale kavuşamamak, kulağı üzer. Edebiyatta, sohbette ve hatta giybette, final değerlidir!. Finalsizden kaç arkadaş!

* Çocukluk, çocukken güzel. Yetişkinin bakışından çocuk; çevresi cılız, anısı yoka çok yakın ve kelime dağarcığı gayet az kişidir. Çocuk, parası yok ya da az biridir...

* Denizde fazla açılıp, dönüşünü dolmuşla yapan da duydum, yeminlen...

* Peki İslam fobisi taşıyan bir kısım Bembeyaz Türk'ün çocuklarını, torunlarını falan, Hristiyan misyoner mürebbiye okullarına yollamaları nedir? Üstelik şevk duyarak, hava atarak, gubarak. Statü yükseldikçe, batıya yalakalık dozajı da paralel olarak çoğalıyor.

* Sevgili Hatice Kübra Erişir'in çocukken iki kızkardeşiyle 'doktorculuk' oynarken, birini doktor, diğerini hemşire yapıp, kendisinin mütemadiyen 'hasta' olması ve bu sayede hap niyetine, bonibonların çoğunu yutması...

* Geçen yıl birinden gördüydüm, tavla oynarken çift gerekince "Eşmetekulli" deyip atıyordu zarları. Fena kaptım! Hayır, manasını da bulamadım, malumatı olan varsa belirsir...

* Perdecı Behlül'den yeni vakayı takdim ederim: "Geliyorum, çayı koyun!" dedikten üç gün sonra teşrif etmiş! Ayıriyeten sattığı ürünlerden biri "Bihter Perdeleri" imiş. Tanımadan sevdim ben bu Behlül'ü!

AVUSTURYA BAŞBAKANINA GAYET AÇIK MEKTUP

Sayın Başbakan,
Geçtiğimiz haftalarda, bu sütunlarda Sayın Macaristan Başbakanına bir de değil, iki mektup yazdım. Bilmem haberiniz oldu mu? Olmıyorsa bana ne. Şu an size bu haberi veriyorum. Siz, mektup yazdığım ikinci başbakansınız.

Ekselans!
Maruzatım, tarihte sahne almış Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun yeniden teşekkül edilmesinin imkanlarını aramayla alakalıdır. Bu sadece benim şahsi talebim olmaktan öte, tarih sahnesine bir imparatorluğun yeniden çıkması ve dünyamıza nur topu bibi bir imparatorluğun kazandırılması başta tarihçiler olmak üzere, çok sayıda ibilimsanını ve bilimle ilgisi olmayan da bir kısım insanı mesut edecektir. Bilmem siz ne dersiniz?

Ben de biliyorum köprülerin altından çok sular aktı ve dünya eski dünya, tarih eski tarih değil ve eski imparatorluk zamanında sosyal medya yoktu. Olsun! Sosyal med

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Sıcaktı./ Sıcak./ Sapı kanlı, demiri kör bir bıçaktı/ sıcak."
Nazım Hikmet Ran

NEM

Günler, geceler.. geceler geçti... Bir milim olsun azalmayan nem. ("rutubet var" derdi ananem, olabileceğinin üst sınırına kadar kırırmış yüzünü iyice buruşturarak, elbisesini boynundan tek parmağıyla çekip içine doğru üflemeden önce--hiç ilgimi çekmezdi o aralar "nem", çocuktum--) İkinci haftasına girdi... (Antalya) Terlemiş, değiştirirken; henüz tek kolumu kaldırmış, aksısının boşluğundan geçirmek üzereyken; tam o hareketin henüz yarısında, kolum havada, yeniden terler içinde kalıp, hemen çıkartıp bir başkasını giymek zorunda kaldığım atletler, gömlekler... Rezillik. (pantolonlar dahi, hakeza, sürekli değiştirmek gerekiyor--Bir tek duş altındayken problemsiz--belki o sırada da terliyorsun ama anlamıyorsun, bilmiyorum--) Yalan gibi. Bu kadar olmazdı. (biraz daha artarsa; "derya içre" olup, "derya"nın farkında olmayan, "o mâhiler" gibi olacağız--karada, insan boyundan biraz yukarısından koca bir balık geçiyordu Kusturica'nın filminde--"Arizona Dream"--Bu derecesi ilk defa başıma geliyor. Lazkiye'de, İskenderiye'de çok aşırı olanlarına rastlamışım. Yüksek nem "vak'a" larının. Ama böyle değildi. Başka türlüydü. (belki de ben başka türlüydüm, o da olabilir--yıllar yıllar oldu...--)

YAZ SİNEMALARI

Gün sayıyordum. Temmuz bir için. İlk açıldıkları gün gişenin önünde bekliyor olacaktım. Güya. Yazmıştım. O bile olamadı. (ki epey karamsarımdır, en, enn beterine göre ayarlamış olurum beklentilerimi) Bildiğimiz anlamda sinema diye bir şey yok. Kalmadı. Kalmamış. Açılmadılar. Film de... Büyük şirketler önemli filmlerinin gösterimini 2022'ye ertelemiş. (Hollywood'u diyorum) Korkunç! 2021 bile değil. (daha 2020'yi yeni yarılacak şurda) Bu çağda, bu hız çağında, "iki sene sonra" hiç olmaması gibi bir şey. (5 saniyelik youtube reklamına zor sabrediyoruz) Temmuzda, ağustosta sinemaya gitmek çok sevdiğim şey...

Yaz sinemaları. Ortalık cayır cayır yanarken. O karanlık, serin salona girmek. Süzülme. Filmin ortasında girilirdi. (Birkaç film birden oynuyor) Karanlığın içinde bilmediğin bir dünyada bir şeyler olup bitiyor, onun derinden gelen gizemli kısık sesleri, müziği daha fuayede seni karşılar. Tabi eski, koskoca, devasa salonları kastediyordum. Dışarının sıcakından kurtulmuşsun.

Film pek sarmasa bile o serin karanlığın içinde, koltukta biraz kaykılıp kendi zihninin derinlerine doğru yola çıkabilirsin. Biraz filminden biraz kendi anılarından... Karışık iç içe girmiş düşünceler... Bir inziva mağarası... Yaz sinemaları epey de tenha olur. ("du" "di" eklemek lazım hepsinin sonuna--geçen yaz birçok kere gittim, Avm sineması da olsa, olsun--kimileri büyükçe--) Tek tük birkaç kişi, çoğunu da dalgın düşünceli insanlar gibisinden; o şekil hatırlıyorum. (eski zamanlardakiler yani--film aralarında fuayede başları önlerinde bir şeyler düşünüyorlar, ellerinde sigara--) O ısızlıkta makine dairesinden makinanın tıkırtısı duyulur. Sigara dumanları... Antalya'ya ilk taşındığımda (27 yıl olmuş) yazları, yüksek tavanında, bir sürü pervanenin tıkr tıkr dönüp durduğu bir sinema vardı. (Kapandı hemen ertesi yıl) Çok hoştu. O pervanelerin sesleri... (İskenderiye'de, Kahire'de, Halep'te, Şam'da da böyle pervaneli sinemalara gitmişliğim var) "Koca bir yazı çekirdek içleyerek sinemalarda geçirdim" diye yazmıştı ya bir şiirinde Oktay Rifat. (geçenlerde alıntılar

Çarşamba - 11:30

EMİR?
HAHA
SENSİN
İŞTE.

"TA SAHİLİN
ÖBÜR UCUNDAN
TANIDIM OĞLUM
SENİ. "AHA!" DEDİM
"BU SAÇLAR" HAHAHA.
ÇIPLAK AYAKLA
KÖŞTURTUYOSUN
BENİ PEŞİND. AY."

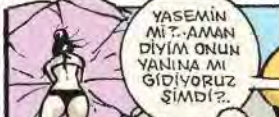
OHAAA
EYLÜL!

YAAAA
BÖYLE BASILIR.
SİN İŞTE / HAHA
N'APİYOSUN NE
ZAMAN GELDİN?

12:50

PAZARTESİ YA DA SALI
DÖNERİM HERALDE YA, BİLMİYÖ.
RUM... SEN NE ZAMANDIR BUR
DASIN, YALNIZ MI GELDİN?

YOK YA NE VALNIZI, YASEMİN.
LE GELDİK, AYRILMIYO ABİ
HATUN G TUMÜN DİBİNDEN.
BİLİYOSUN YA İŞTE SEN DE

YASEMİN
Mİ?.. AMAN
DİYİM ONUN
YANINA MI
GİDİYORUZ
ŞİMDİ?..

HAHAHA
YOK YOK
PANSİYONDA
O MERAK
ETME.

NEFRET EDİYO ABİ O KIZ BENDEN!

YOK BEEE. BANA YAKIN OLAN
HERKESE GİCİK O. SANA ÖZEL Bİ
DURUM DİL YANI... ASLINDA ÇOK
İYİ Bİ KIZDIR DA, İŞTE...

YENİ SEVGİLİNE DE ÖYLE Mİ
DAVRANIYO YİNE?..

YENİ SEVGİLİM Mİ
HAHAHA O NE BE
ÖYLE BİRİ Mİ VAR?

YOK
MU?

YOK CANIM? BEKARLIĞIMIN
TADINI ÇIKARMAKLA MESSÜLÜM
ŞUAN HİÇ İŞİM OLMAZ SENİN?

NEY BENİM?

YOK MU KIZ ARKADAŞIN?

HAA...YOK YA
ALAKAM BİLE YOK?

HİMMİN
AKSAM İŞİN
YOKSA Bİ SEVİR
İÇİP LAFLAYALIM
O ZAMAN YA,
"ANGİ PANSİYON
DA KALİYOSUN?
OHAA GÖBEK VAP."

MİS
HAHA
NE
OĞLU
BU?

YOK
BEE?

NASI
YOK BE
BU NE BUL?
HAHAHA..

herkesin keyfi yerinde

oky

22:35

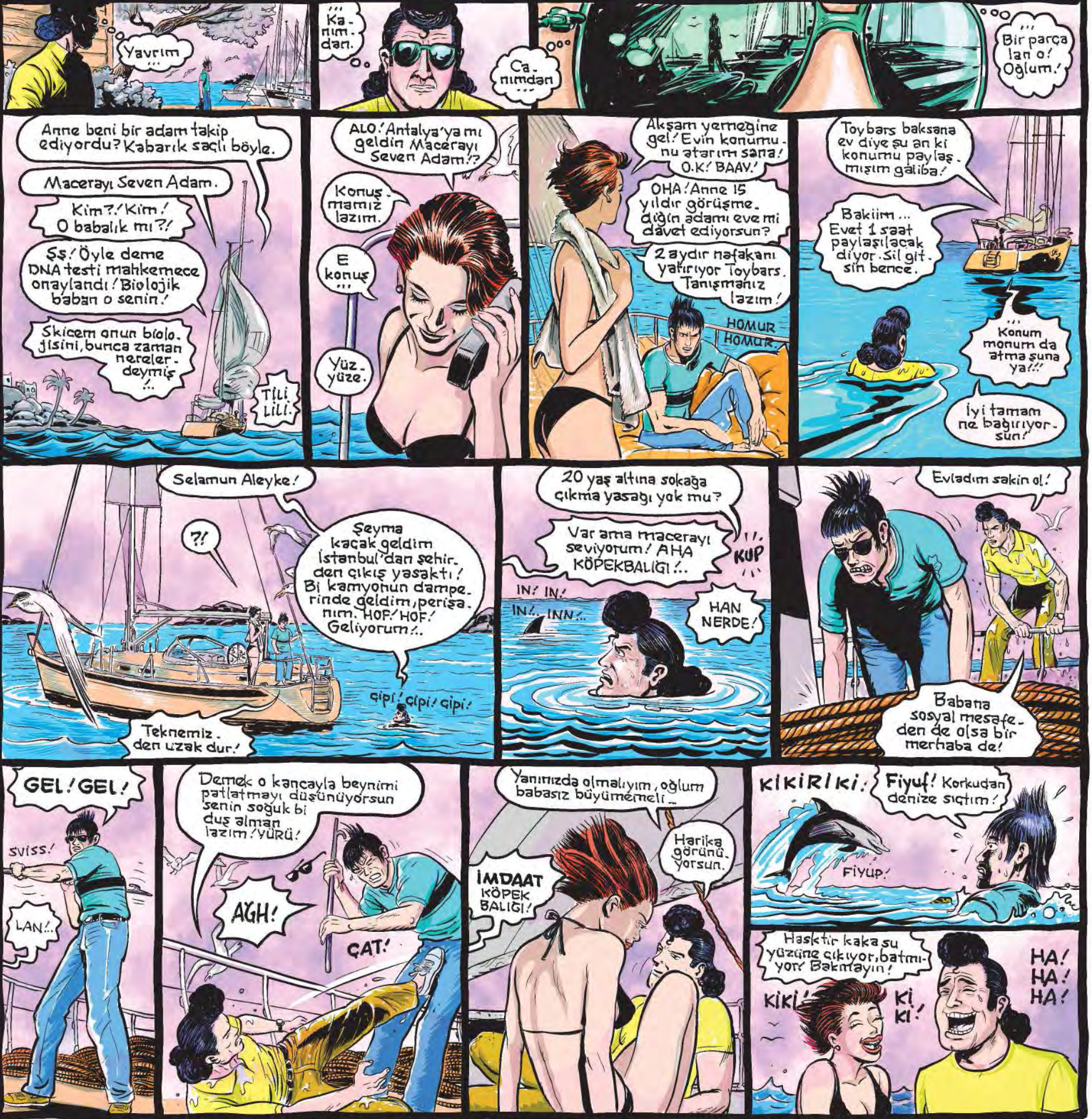
İNANMIYORUM YA, NİYE BÖYLE OLDU Kİ
ŞİMDİ ÇOK SACMA, OĞLUM BAK Bİ KIZ
ARKADAŞIN VAR DA BANA SÖYLEMİYOSAN VAR YAA.

MACERAYI SEVEN ADAM

M.S.A. Korona günleri başlamadan bir öğle olduğunu öğrenir.

Bitti

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 22 TEMMUZ 2020 | Sayı: 671

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ORTAM KAFADA TILKİLER SENARYOYA ODAKLANMAK ÜZERE
YİNE TEZGAHIN BAŞINA OTURMUŞTUR

KAYPAK ZİHİN ÇELİNMEK İÇİN
BAHANE ARAMAKTADIR

BİZ ABARTMIYORUZ DI MI,
BARİZ ÖKÜZ GİBİ AÇMIŞ.
BANA ESAS KOYAN
SAYGISIZLIĞI,
BİZİ YOK SAYMASI

BİRİYLE
KONUŞUYO PIC,
DU BAKIIM?

GÜZEL
KORKU FİLMİ
SAHNEŞİ
OLUR LA
BUNDAN

SEN MİSİN ELEMANI KİŞİRTAN, BU AGRESİF ÇIKIŞI YANGINI KÖRÜKLEMİŞ, ELEMANIN DESİBELİ İYİCENE KÖKLEMESİNE SEBEP OLMUŞTUR.

BİZİMKİLERDE Bİ ÖLÜM SESSİZLİĞİ...
BİRDEN TÜM ENERJİLERİ
ÇEKİLMİŞ GİTMİŞTİR. DURUM
O KADAR ÇARESİZDİR Kİ

YAPACAK HİÇBİR ŞEY,
BAŞVURULACAK HİÇBİR
MERCİİ YOKTUR.
KARŞILIĞINDA SEN DE
SES AÇSAN, SİDİK
YARIŞINA GİRSEN
NE YAZAR?
KARŞINDAKİNİN
DESİBEL LİMİTİ
SONSUZ, ASLA
BAŞEDEMİZSİN
O ARSIZLA

